

Evropsko sodišče za človekove pravice (peti oddelek) je na razpravi 7. maja 2013 kot senat v sestavi:

Mark Villiger, *predsednik*,
Angelika Nussberger,
Boštjan M. Zupančič,
Ann Power - Forde,
André Potocki,
Paul Lemmens,
Helena Jäderblom, *sodniki*,

in Claudia Westerdiek, *sodna tajnica oddelka*,

ob upoštevanju navedene pritožbe, vložene 29. januarja 2009,
ob upoštevanju stališč tožene vlade in stališč, ki sta jih v odgovor predložila pritožnika,
po posvetovanju sklenilo:

DEJSTVA

1. Pritožnik Boštjan Bradeško je slovenski državljan, rojen leta 1965, in živi v Domžalah. Družba pritožnica Rutar Marketing je družba z omejeno odgovornostjo, registrirana v Sloveniji. Pred Sodiščem so ju zastopali M. Grilc, R. Grilc in R. Vouk, odvetniki iz Celovca.
2. Slovensko vlado (v nadaljnjem besedilu: vlada) je zastopala A. Vran, državna pravobranilka.

A. Okoliščine zadeve

3. V nadaljevanju so povzete okoliščine zadeve, ki sta jih predložili stranki.
4. Pritožnik je direktor centra Rutar, trgovine s pohištvom, ki je v lasti družbe pritožnice.
5. 21. septembra 2005 in 8. marca 2006 je Tržni inšpektorat Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: inšpektorat) opravil inšpekcijski nadzor v centru Rutar.
6. 28. aprila 2006 je inšpektorat izdal odločbo, v kateri je navedeno, da družba pritožnica ni plačala obresti strankam, ki so plačale predujem za rezervacijo svojih naročil v trgovini. V odločbi so za opis prakse družbe pritožnice naštetih trije primeri, ki se skupaj nanašajo na približno 30 EUR. Družba pritožnica je bila spoznana za krivo kršitve 41. člena Zakona o varstvu potrošnikov. Poleg tega je bil pritožnik spoznan za krivega neizvrševanja svoje nadzorne naloge, ker ni preprečil navedene kršitve. Družbi pritožnici je bila naložena globa približno 12.500 EUR in pritožniku približno 1.250 EUR.
7. 15. maja 2006 sta pritožnika vložila zahtevo za sodni preizkus, v kateri sta trdila, da je inšpektorat napačno ugotovil dejstva; zlasti sta trdila, da so se stranke s podpisom pogodbe, ki je vsebovala splošne pogoje nakupa, odrekle zakonski pravici do plačila obresti. Pritožnika sta trdila, da bi moral inšpektorat, preden je naložil globi, pri vsaki stranki posebej preveriti, ali se je odrekla pravici do plačila obresti. Zato sta trdila, da je bil ustrezni zakon uporabljen napačno in zahtevala redni sodni postopek.
8. 9. julija 2008 je Okrajno sodišče v Ljubljani v skrajšanem postopku (glej 13. odstavek) izreklo sodbo, s katero je zavrnilo zahtevo za sodni preizkus kot neutemeljeno. Sodišče je na podlagi odločbe inšpektorata, poročil inšpektorata o navedenem inšpekcijskem nadzoru, pisne izjave družbe pritožnice z dne 28. septembra 2005 o enem teh poročil (z dne 21. septembra 2005) ter poročila, ki ga je inšpektorat pripravil po vložitvi zahteve za sodni preizkus, ugotovilo, da je

inšpektorat pravilno ugotovil dejstva in da je zahteva pritožnika neutemeljena. Predvsem pa je sodišče ugotovilo, da pravice, ki jih imajo potrošniki na podlagi Zakona o varstvu potrošnikov, ne morejo biti izključene ali omejene s pogodbo. Ugotovilo je tudi, da strankam ni bilo omogočeno, da blago plačajo v celoti ob dostavi. Naložilo je plačilo sodne takse, in sicer družbi pritožnici v višini 450 EUR in pritožniku v višini 200 EUR. Sodba, ki je vsebovala pravni pouk, da pritožba zoper njo ni mogoča, jima je bila vročena 4. avgusta 2008.

9. 25. septembra 2008 sta pritožnika zahtevala, da vrhovni državni tožilec vloži zahtevo za varstvo zakonitosti (izredna pritožba) pri Vrhovnem sodišču. Trdila sta zlasti, da je bila kazen nesorazmerna in nezakonita. Glede nezakonitosti sta trdila, da je bila s spremenjenim Zakonom o varstvu potrošnikov, ki je začel veljati 15. januarja 2008, najnižja predpisana globa za obravnavani prekršek znižana na 3.000 EUR za gospodarsko družbo in 1.200 EUR za posameznika. Sodišče v svojih ugotovitvah tega ni upoštevalo in ni naložilo nižje globe v skladu z zakonodajo ali dalo pritožnikoma pravico do pritožbe zoper sodbo, ki je po Zakonu o prekrških dovoljena v primerih, kadar je naložena globa višja od najnižje predpisane. Pritožnika se nista pritožila zaradi neizvedbe ustnega zaslišanja pred Okrajnim sodiščem.

10. 27. oktobra 2008 je vrhovni državni tožilec odgovoril pritožnikoma in ju obvestil, da ne bo vložil zahteve za varstvo zakonitosti v njuni zadevi. Obrazložil je, da je bila njuna trditev, da bi jima morala biti naložena nižja globa v skladu s spremenjenim Zakonom o varstvu potrošnikov sicer pravilna, vendar njuna zadeva ni bila dovolj pomembna za razvoj sodne prakse, pritožnika pa tudi nista trdila, da je imela zanju hude posledice.

B. Upoštevani domača zakonodaja in praksa

1. Zakon o varstvu potrošnikov

11. Ustrezni del 41. člena Zakona o varstvu potrošnikov se glasi:

"(1) Če podjetje molče ali izrecno pogojuje nakup blaga ali opravljanje storitev z delnim ali celotnim predplačilom in dobavi blago ali opravi storitev po prejemu predplačila, je dolžno potrošniku ... plačati obresti ..."

Ustrezni del 77. člena se glasi:

"(1) ... podjetje pa [se kaznuje] z globo od 3.000.000 tolarjev [približno 12.500 EUR] do 10.000.000 tolarjev, če:

...

16. potrošniku pri končnem obračunu od predplačila ... ne obračuna in plača obresti po obrestni meri ... (41. člen);

(2) Z globo od 300.000 [približno 1.250 EUR] do 1.000.000 tolarjev se za prekršek kaznuje direktor podjetja, če stori prekršek iz prejšnjega odstavka."

12. Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu potrošnikov, ki je začel veljati 15. januarja 2008, v 22. členu spreminja 77. člen tako, da se glasi:

"(1) ... Z globo od 3.000 do 40.000 EUR se za prekršek kaznuje podjetje, če:

...

(2) Z globo od 1.200 do 4.000 EUR se za prekršek kaznuje direktor podjetja, če stori prekršek iz prejšnjega odstavka."

2. Pravica do pritožbe v postopku o prekršku

13. Za ustrezne določbe Zakona o prekrških, zlasti o skrajšanem postopku, glej *Suhadolc proti Sloveniji* ((sklep) št. 57655/08, 17. maj 2011). Glede pravice do pritožbe v takem postopku – vprašanje, ki je za obravnavano zadevo posebej pomembno – se ustrezni del drugega odstavka 66. člena glasi:

"Zoper ... odločbe sodišča prve stopnje je pritožba dovoljena le, če je bila izrečena višja globa od najnižje predpisane za prekršek ..."

Taka pritožba se lahko vloži na kakršni koli podlagi, razen na podlagi dejstev.

3. Zahteva za varstvo zakonitosti v postopku o prekršku

14. Zahteva za varstvo zakonitosti je izredna pritožba, ki jo vloži vrhovni državni tožilec bodisi na svojo pobudo (*proprio motu*) ali na pobudo stranke v postopku ali druge osebe, ki je po Zakonu o prekrških upravičena, da to stori, zoper katero koli dokončno sodno odločbo, izdano v postopku o prekršku. Lahko se uporabi za pritožbo o kršitvi pravil materialnega ali procesnega prava. Take zahteve obravnava tričlanski senat Vrhovnega sodišča.

4. Merila sprejemljivosti v postopku ustavne pritožbe

15. Spremenjeni Zakon o ustavnem sodišču iz leta 2007, ki je začel veljati 15. julija 2007, omejuje razpoložljivost ustavne pritožbe tako, da med drugim praviloma izključuje možnost izpodbijanja odločb, izdanih v postopkih o prekrških. V izjemnih okoliščinah se taka zadeva lahko obravnava, če odpira pomembno ustavno vprašanje, ki presega pomen zadeve. Ustrezne določbe zakona se glasijo:

55. a člen

"(1) Ustavna pritožba ni dovoljena, če ne gre za [zatrjevano] kršitev človekovih pravic ali temeljnih svoboščin, ki bi imela hujše posledice za pritožnika.

(2) Šteje se, da ne gre za kršitev človekovih pravic ali temeljnih svoboščin, ki bi imela hujše posledice za pritožnika, kadar gre za posamične akte:

- izdane v sporih majhne vrednosti ...,
- če se z ustavno pritožbo izpodbija le odločitev o stroških postopka,
- izdane v sporih zaradi motenja posesti,
- izdane v zadevah prekrškov.

(3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka lahko ustavno sodišče v posebno utemeljenih primerih izjemoma odloča o ustavni pritožbi zoper posamične akte iz prejšnjega odstavka; za posebej utemeljen primer gre, če gre za odločitev o pomembnem ustavnopravnem vprašanju, ki presega pomen konkretne zadeve."

55. b člen

"(1) Ustavna pritožba se zavrže:

- če ne gre za posamičen akt državnega organa, organa lokalne skupnosti ali nosilca javnih pooblastil, s katerim bi bilo odločeno o pritožnikovi pravici, obveznosti ali o pravni koristi,
- če pritožnik nima pravnega interesa za odločitev o ustavni pritožbi,
- če ni dovoljena, razen v primeru iz tretjega odstavka prejšnjega člena,
- če je prepozna;

...

(2) Ustavna pritožba se sprejme v obravnavo:

- če gre za kršitev človekovih pravic ali temeljnih svoboščin, ki je imela hujše posledice za pritožnika, ali
- če gre za pomembno ustavnopravno vprašanje, ki presega pomen konkretne zadeve."

5. Sodna praksa Ustavnega sodišča v zvezi s prekrški

16. Ustavno sodišče je v odločbi št. Up-120/97 z dne 21. maja 1997 razsodilo, da bi se morala jamstva poštenega sojenja, ki se uporabljajo za kazenski postopek, načeloma uporabljati tudi za postopke o prekrških, zlasti glede pravice obtoženega, da sodeluje v postopku in izrazi svoje mnenje o vseh pomembnih dejstvih in pravnih vprašanjih. Stališče sodišča je bilo večkrat potrjeno v njegovi nadaljnji sodni praksi, zlasti v odločbi št. Up-3663/07 z dne 10. septembra 2009, s katero je ugotovilo, da bi morala biti pritožniku zagotovljena možnost, da doseže oprostitev obtožb s privedbo priče, ki bi lahko potrdila, da ga ni bilo na kraju prekrška, ko je bil ta storjen.

17. V tej odločbi je Ustavno sodišče izrecno navedlo:

"Ne glede na to, da sodišče ni dolžno izvesti vsakega dokaza, ki ga predlaga obramba, pa mora izvesti dokaz, ki je materialnopravno upošteven in za katerega je obramba utemeljila potrebno stopnjo verjetnosti obstoja in pravne upoštevnosti. Sodišče sme zavrniti dokazni predlog, če je nadaljnje izvajanje dokazov zaradi jasnosti zadeve odveč, če je dejstvo, ki naj bi se s predlaganim dokazom dokazovalo, že dokazano ali je brez pomena za zadevo ali če je dokazno sredstvo neprimerno ali nedosegljivo."

18. Poleg tega je v odločbi št. Up-1293/10 z dne 21. junija 2012 ugotovilo kršitev ustave, ker je Okrajno sodišče zavrnilo predlog za ustno zaslišanje in tako pritožniku ni dalo možnosti, da zasliši obremenilne priče, na izjavah katerih je temeljila sodba. Podobno vprašanje je bilo preučeno v še eni nedavni odločbi št. Up-1544/10 z dne 21. junija 2012. In nazadnje, odločba št. Up-953/07 z dne 9. aprila 2009, ki je bila tudi sprejeta po novih merilih sprejemljivosti, je med drugim vključevala preučitev kazni, naložene za obravnavani prekršek.

OČITKI

19. Pritožnika sta se pritožila na podlagi 6. člena konvencije, da se nista mogla učinkovito zagovarjati, da ni bilo javne in kontradiktorne obravnave in da je bila naložena kazen nesorazmerna glede na zatrjevani prekršek, ki se je nanašal na približno 30 EUR.

20. Na podlagi 7. člena konvencije sta se pritožnika pritožila, da okrajno sodišče ni uporabilo spremenjene različice ustrezne zakonodaje, ki je znižala najnižjo globo, predpisano za obravnavani prekršek.

21. Nazadnje sta se na podlagi 13. člena pritožila, da jima je bilo odrečeno učinkovito pravno sredstvo za odpravo krivice zaradi nezakonito naložene globe, ker pri njuni zadevi ni šlo za pomembno ustavno vprašanje.

PRAVO

A. Očitki na podlagi 6. in 7. člena konvencije

22. Pritožnika sta se pritožila, da nista imela možnosti, da bi bila zaslišana na ustnem zaslišanju in da je bila naložena kazen nesorazmerna glede na zatrjevani prekršek. Zato sta se sklicevala na prvi odstavek 6. člena konvencije, katerega ustrezni del se glasi:

"1. Vsakdo ima pravico, da ... o kakršni koli kazenski obtožbi zoper njega pravično in javno odloča ... sodišče ..."

23. Pritožila sta se tudi, da jima je bila naložena strožja kazen od najnižje predpisane globe, ki se je uporabljala v času postopka, kar je v nasprotju s prvim odstavkom 7. člena konvencije, katerega ustrezni del se glasi:

"1. ... Prav tako se ne sme izreči strožja kazen od tiste, ki jo je bilo mogoče izreči v času, ko je bilo kaznivo dejanje storjeno."

1. Navedbe strank

24. Vlada je trdila, da je pritožba nesprejemljiva, ker notranja pravna sredstva niso bila izčrpana. Navedla je, prvič, da ne glede na nepravilen pravni pouk v sodbi Okrajnega sodišča, kjer je bilo navedeno, da pritožba ni dovoljena, bi pritožnika, ki ju je zastopal odvetnik in torej nista bila pravno nevedna, lahko vložila pritožbo na podlagi drugega odstavka 66. člena Zakona o prekrških.

25. Vlada je tudi navedla, da če sta pritožnika zaradi nepravilnega pouka v sodbi utrpela premoženjsko škodo, bi lahko zoper državo vložila odškodninski zahtevek.

26. Nadalje je vlada trdila, da bi morala pritožnika vložiti ustavno pritožbo, ki je po njenem mnenju učinkovito pravno sredstvo za odpravo posledic kršitev zaradi neizvedenega ustnega zaslišanja v postopkih o prekrških. Vlada je svojo trditev podprla s sklicevanjem na nedavno sodno prakso Ustavnega sodišča, in sicer na odločbe: št. Up-486/03 z dne 9. julija 2004; Up-120/97 z dne 21. maja 1997; Up-751/02 z dne 11. novembra 2004; Up-3663/07 z dne 10.

septembra 2009; Up-762/03 z dne 7. aprila 2004; Up-953/07 z dne 9. aprila 2009; Up-1544/10 z dne 21. junija 2012; in Up-1293/10 z dne 21. junija 2012. Vlada je trdila, da pritožnika nista predložila nobenega dokaza za to, da je bila ustavna pritožba neprimerna ali neučinkovita; niti nista dokazala, da so obstajale posebne okoliščine, zaradi katerih bi bila oproščena obveznosti, uporabiti to pravno sredstvo

27. Pritožnika sta nasprotovala stališču vlade, da sta imela možnost vložiti pritožbo, in trdila, da je Okrajno sodišče v svoji sodbi izrecno navedlo, da pritožba ni dovoljena, in da je zato sodba postala dokončna, ne glede na to, da drugi odstavek 66. člena Zakona o prekrških načeloma dovoljuje take pritožbe. Pritožnika sta dodala, da se po njunem mnenju ugovor neizčrpanja notranjih pravnih sredstev ne more uporabiti v zadevah, pri katerih se pravno sredstvo, ki je načeloma na voljo, ne more uporabiti zaradi načina, kako Okrajno sodišče pravno pojmuje njegovo dopustnost.

28. Glede vložitve odškodninskega zahtevka sta pritožnika trdila, da bi zahteva po uporabi tega pravnega sredstva poleg pravnih sredstev, ki so na voljo v glavnem postopku, pomenila zavrnitev učinkovitega varstva njunih pravic in pravnih interesov, saj bi morala biti njuna zadeva še enkrat obravnavana na vseh stopnjah domačih sodišč.

29. Nazadnje sta pritožnika glede razpoložljivosti ustavne pritožbe trdila, da tega pravnega sredstva v resnici ne moremo šteti za učinkovitega, če je njegova dopustnost odvisna od tega, ali je zatrjevana kršitev človekovih pravic povzročila hude posledice in ali gre za pomembno ustavno vprašanje. Pritožnika sta trdila, da se je obravnavani postopek nanašal na spor majhne vrednosti in da ta vrsta spora po definiciji ne more povzročiti resnih posledic. Zato torej nista imela možnosti za uspeh pri Ustavnem sodišču.

2. Presoja Sodišča

30. Splošna načela glede izčrpanja notranjih pravnih sredstev so navedena v zadevi *Sejdovic proti Italiji* ([VS], št. 56581/00, 43.–46. odstavek, ESČP 2006-II).

31. obravnavani zadevi je vlada ugovarjala, da pritožnika med drugim nista uveljavljala svojih očitkov z ustavno pritožbo. Pritožnika pa sta trdila, da taka pritožba ni imela možnosti za uspeh, saj se je njuna zadeva nanašala na spor majhne vrednosti in bi bila torej pritožba zavrnjena kot nedopustna, ker ni bilo resnih posledic.

32. Najprej Sodišče ugotavlja, da je že razsodilo, da morajo pri pritožbah proti Sloveniji pritožniki načeloma vložiti ustavno pritožbo (glej *Švarc in Kavnik proti Sloveniji*, št. 75617/01, 15. in 16. odstavek, 8. februar 2007; *Eberhard in M. proti Sloveniji*, št. 8673/05 in 9733/05, 103.–107. odstavek, 1. december 2009; ter *Kurić in drugi proti Sloveniji* [VS], št. 26828/06, 296. odstavek, ESČP 2012). To pomeni, da preučitev ustavne pritožbe, katere namen je varovati temeljne pravice posameznika, lahko privede do razveljavitve pravne odločitve, ki je kršila ustavne pravice in svoboščine tega posameznika. Ustavno sodišče lahko tudi odpravi ugotovljeno kršitev ustavne pravice ali svoboščine, tako da odloči na podlagi vsebine zadeve, če je taka odločitev potrebna, da se odpravijo že nastale posledice, ali če je to potrebno zaradi narave obravnavane pravice ali svoboščine.

33. Notranje pravo predpisuje, da je ustavna pritožba dopustna le, če se nanaša na pomembno ustavno vprašanje ali če je imela kršitev ustavne pravice ali svoboščine pomembne posledice za pritožnika. S tem v zvezi je sprememba Zakona o ustavnem sodišču iz leta 2007 uvedla štiri kategorije zadev, pri katerih se predpostavi, da take pomembne posledice niso nastale; in sicer so to spori majhne vrednosti, odločitve o stroških postopka, spori zaradi motenja posesti in zadeve o prekrških. Take zadeve sodišče obravnava le v izjemnih okoliščinah, če se nanašajo na pomembna ustavna vprašanja. Sodišče tako ugotavlja, da notranje pravo daje Ustavnemu sodišču široka pooblastila glede obravnave teh štirih kategorij zadev. Dostopnost in učinkovitost ustavne pritožbe v teh zadevah sta torej odvisni od tega, ali razlaga in uporaba merila "pomembnega ustavnega vprašanja" v praksi izključujeta preučitev takih pritožb na podlagi vsebine.

34. Sodišče ugotavlja, da se v nasprotju s trditvami pritožnikov obravnavana zadeva ne nanaša na spor majhne vrednosti. Glede na to, da je bila pritožnikoma naložena globa zaradi kršitve zakona, njuna zadeva sodi v kategorijo prekrškov. S tem v zvezi tudi ugotavlja, da je vlada svoja stališča omejila na to kategorijo zadev. V skladu s tem bo tudi Sodišče omejilo svojo preučitev na to kategorijo.

35. Sodišče ugotavlja, da se je vlada sklicevala na osem odločb Ustavnega sodišča, izdanih v zvezi s postopki o prekrških, od katerih se jih pet nanaša na vprašanja, ki sta jih sprožila tudi pritožnika v obravnavani zadevi (glej 15.–17. odstavek). Sodišče tudi ugotavlja, da so bile štiri odločbe, ki jih je navedla vlada – št. Up-953/07; Up-3663/07; Up-1293/10; in Up-1544/10 – sprejete po začetku veljavnosti spremembe Zakona o ustavnem sodišču iz leta 2007, ki je načeloma izključila možnost ustavne pritožbe pri postopkih o prekrških. V zadnjih treh primerih je bila ustavna pritožba dovoljena, ker je Ustavno sodišče ugotovilo številne kršitve postopkovnih pravic pritožnikov, ker jim ni bilo zadovoljivo omogočeno, da privedejo priče in predložijo dokaze v svojo korist, in ker jim ni bilo omogočeno ustno zaslišanje.

36. Po mnenju Sodišča te odločbe Ustavnega sodišča kažejo, da so bili različni vidiki pravice do poštenega sojenja v postopkih o prekrških šteti za pomembna ustavna vprašanja, o katerih je treba odločati vsebinsko. Sodišče zato ne more sprejeti trditve pritožnikov, da so stroga merila o dopustnosti vložitve ustavne pritožbe povsem preprečila, da bi se njuni očitki na podlagi 6. in 7. člena konvencije vsebinsko preučili.

37. S tem v zvezi Sodišče ugotavlja, da sta pritožnika zahtevala, da vrhovni državni tožilec vložijo zahtevo za varstvo zakonitosti pri Vrhovnem sodišču, kar je bilo zavrnjeno, ker njuna zadeva ni bila dovolj pomembna za razvoj sodne prakse. Vendar po mnenju Sodišča zavrnitev vložitve te zahteve, katere glavni namen je zagotoviti pravilno uporabo zakonodaje, ne bi mogla vplivati na izid morebitne ustavne pritožbe, pravnega sredstva, namenjenega obravnavanju vprašanj ustavnega pomena. Poleg tega sta se pritožnika v svoji vlogi vrhovnemu državnemu tožilcu pritožila le glede domnevno nepravilne uporabe pravil o kaznih, neizvedbe ustnega zaslišanja pa nista omenila. Glede na številne odločbe, ki jih je Ustavno sodišče sprejelo po tem, ko se je začela uporabljati sprememba Zakona o ustavnem sodišču iz leta 2007, in ki so potrdile stalno prakso sodišča glede pravice do zaslišanja v postopkih o prekrških, Sodišče meni, da bi se pritožnika lahko zavedala in bi se morala zavedati, da jima ustavna pritožba nudi razumne možnosti za uspeh.

38. Glede na zgoraj navedeno Sodišče ugotavlja, da se ustavna pritožba v postopkih o prekrških lahko šteje za učinkovito za namene prvega odstavka 35. člena. Ker pritožnika nista uporabila te pritožbe, je treba njune očitke zavrniti zaradi neizčrpanja notranjih pravnih sredstev.

39. Iz tega izhaja, da je ugovor vlade utemeljen in je treba te očitke zavrniti na podlagi prvega in četrtega odstavka 35. člena konvencije.

40. Ob upoštevanju te ugotovitve Sodišču ni treba odločati, ali bi bila pritožba zoper sodbo okrajnega sodišča ali odškodninski zahtevek tudi učinkoviti pravni sredstvi v okoliščinah obravnavne zadeve.

B. Očitek na podlagi 13. člena konvencije

41. Pritožnika sta se pritožila, da jima je bilo odrečeno učinkovito pravno sredstvo, saj njuna zadeva ni zastavljala pomembnega ustavnega vprašanja. Sklicevala sta se na 13. člen konvencije, ki določa:

"Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to konvencijo, so kršene, ima pravico do učinkovitih pravnih sredstev pred domačimi oblastmi, in to tudi če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti."

42. Sodišče je že ugotovilo, da je ustavna pritožba pritožnikoma zagotavljala učinkovito pravno sredstvo v zvezi z njunimi očitki na podlagi 6. in 7. člena konvencije. Ugotovitev velja tudi za očitek na podlagi 13. člena konvencije.

43. To pomeni, da je ta očitek očitno neutemeljen in ga je treba zavrniti v skladu s točko a tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena konvencije.

Zaradi teh razlogov Sodišče z večino

*razglaš*a, da je pritožba nesprejemljiva.

Claudia Westerdiek
sodna tajnica

Mark Villiger
predsednik